

Exkluzív kiadás
BÓNUSZ tartalommal!

THE QUEEN OF NOTHING

a semmi királynője

„Egy erős sorozat
lebilincselő utolsó darabja.”

– Booklist

*fine
selection*

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HOLLY BLACK

THE
QUEEN
OF
a semmi királynője
NOTHING

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Leigh Bardugónak,
aki sosem engedi, hogy megússzak
bármit is*

Csavaros-rengeteg

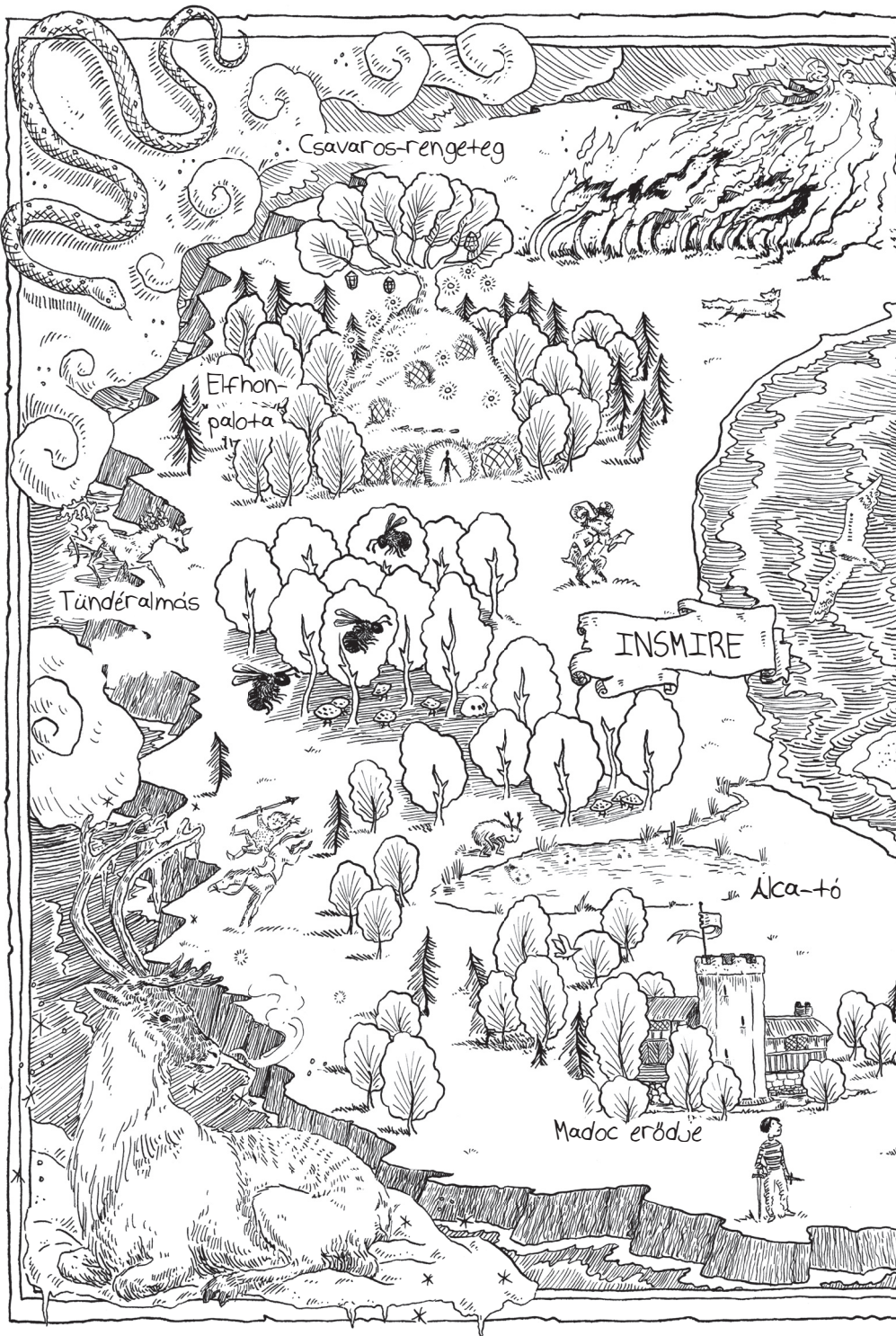
Elfhon-
palota

Tündérialma's

INSMIRE

Alca-tó

Madoc erődje

ELFHON

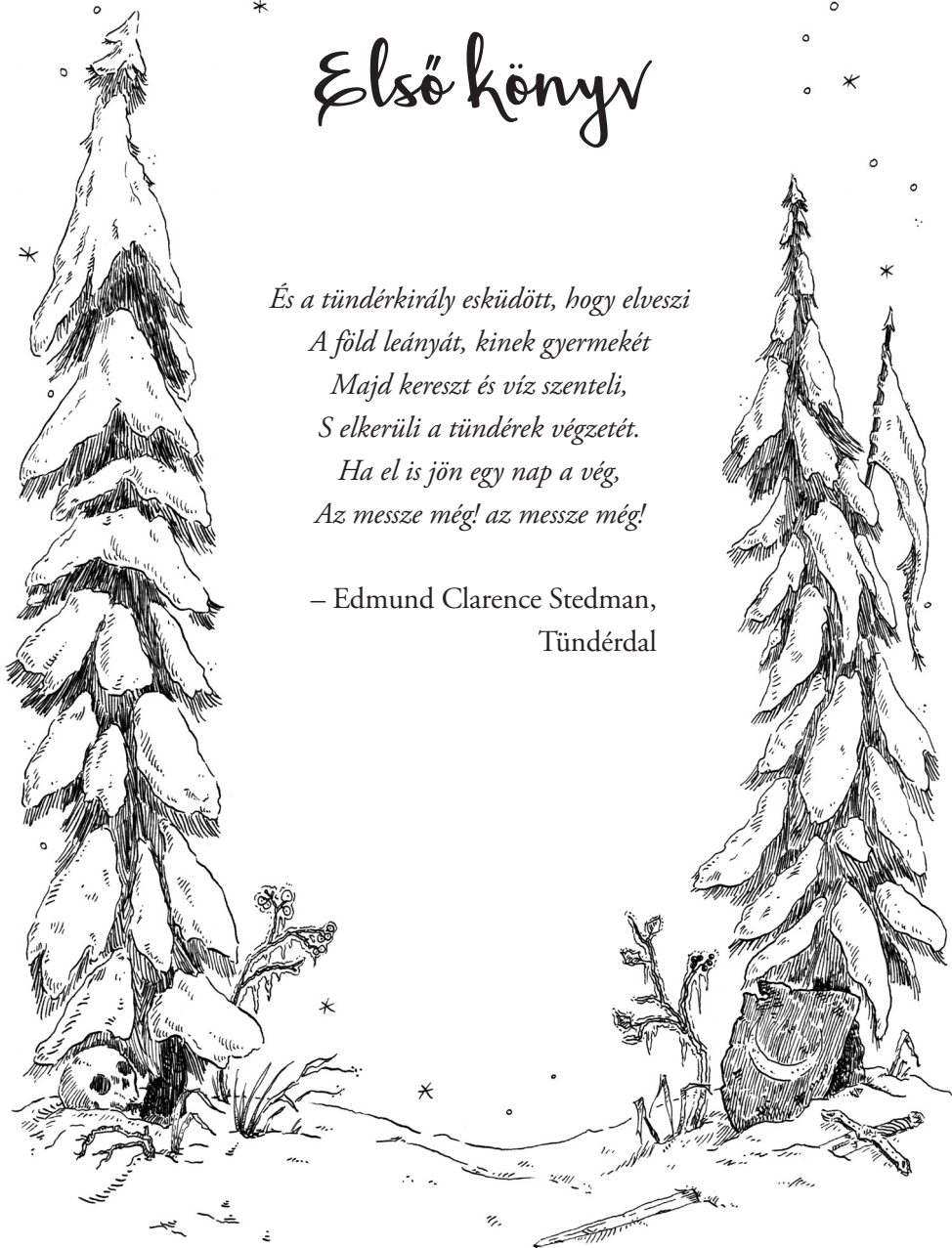
vándorszigeteinek
térképe

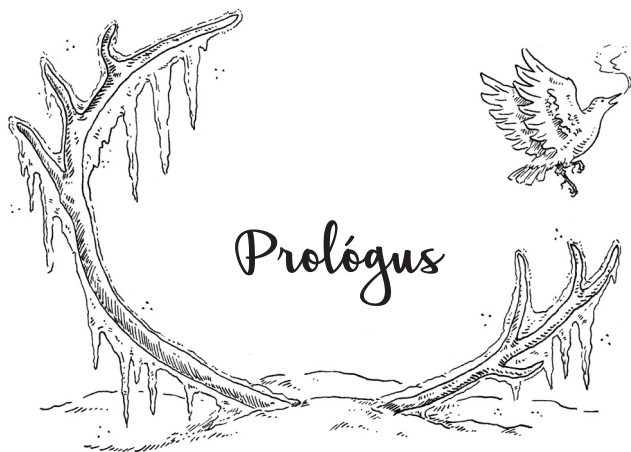

Első könyv

*És a tündérkirály esküdött, hogy elveszi
A föld leányát, kinek gyermekét
Majd kereszt és víz szenteli,
S elkerüli a tündérek végzetét.
Ha el is jön egy nap a vég,
Az messze még! az messze még!*

– Edmund Clarence Stedman,
Tündérdal

Baphen, a királyi asztrológus hunyorogva tanulmányozta a csillagtérképet, és próbált nem összeresszeni, amikor olybá tűnt, hogy Elfhon legifjabb hercegét mindjárt fenséges fejére ejtik.

Egy hét telt el Cardan herceg születése óta, és végre bemutatták őt a nagykirálynak, aki az előző öt örököst azonnal, még bömbölve, újszülöttvörösen láthatta, azonban Lady Asha csak azután engedélyezte a látogatást, amikor már kellőképp kipihente a szülés fáradalmait.

A kisbaba vékony és ráncos volt, némán meredt Eldredre fekete szemével. Osterszerű farkának erőteljes csapásai a pólya szétbontásával fenyegettek. Lady Asha szemlátomást nem igazán tudta, hogyan dajkálja. Úgy tartotta, mintha abban reménykedne, hogy valaki hamarosan megszabadítja a tehertől.

– Mondd, mit látsz a jövőjében! – sürgette Baphent a nagykirály.

Csupán maréknyian gyűltek össze az új herceg bemutatására, a halandó Val Moren, aki egyszerre volt udvari költő és udvarmester, valamint az Eleventanács két tagja: Randalin, a kulcsmester és Baphen. A nagykirály szavai visszhangot vertek az üres teremben.

Baphen habozott, de nem sokat tehetett, válaszolnia kellett. Eldred ötször részesült gyermekáldásban Cardan herceg előtt, döbbenetes termékenység volt ez a híg vérű, ritkán születő tündérek között. A csillagok megjósolták mindegyik kis herceg és hercegnő sorsszerűen várható tetteit, tűnjön ki versek és dalok, politika vagy valami egyéb érdek, sőt, akár a bűn terén. Csakhogy Baphen ezúttal teljesen mást látott a csillagokban.

– Cardan herceg lesz az utolsó gyermeke – kezdte a királyi asztrológus. – A korona megsemmisülését és a trón pusztulását fogja okozni.

Lady Asha levegő után kapott. Most először védelmezően magához húzta a gyermekét. A kisbaba mocorogni kezdett a karjában.

– Vajon ki vett rá, hogy ilyesmit olvass ki a csillagokból? Talán Elowyn hercegnő keze van a dologban. Esetleg Dain hercegé.

Talán tényleg jobb lett volna, ha a fejére ejti, gondolta Baphen nem túl kedvesen.

Eldred nagykirály végigsimított az állán.

– Meg lehet-e ezt bármiképpen akadályozni?

Egyszerre volt áldás és átok Baphen képessége, hiszen a csillagok rengeteg talánnyal és igen kevés válasszal szolgáltak. Gyakran kívánta, bár tisztábban látna, de ezúttal nem. Fejet hajtott, hogy ne kelljen a nagykirály szemébe néznie.

– Egyedül a herceg kiontott véréből emelkedhet fel nagyszerű uralkodó, de előbb meg kell történnie mindannak, amit már elmondtam.

Eldred Lady Ashához és gyermekéhez, a rossz szerencse forrásához fordult. A kisbaba síri csendbe burkolózott, nem sírt, nem gügyögött, csak a farkával csapkodott.

– Vidd innen a gyermeket! – parancsolta a nagykirály. – Neveld, ahogy jónak látod!

Lady Asha még csak össze sem rezzent.

– A rangjának megfelelően fogom nevelni. Mégiscsak herceg és a fiad.

Ridegen csengett a hangja, és Baphenben felmerült az aggasztó gondolat, miszerint néhány jövődölést pont az elkerülésük érdekében foganatosított óvintézkedések teljesítenek be.

Egy pillanatig mindenki némán állt. Aztán Eldred biccentett Val Morennek, aki elhagyta az emelvényt, majd egy keskeny fadobozzal tért vissza, a tetején gyökérmintával.

– Ajándék – magyarázta a nagykirály –, amiért hozzájárultál a királyi vérvonalhoz.

Val Moren kinyitotta a dobozt, felfedve a súlyos smaragd nyakláncot. Eldred felemelte, és Lady Asha nyakába akasztotta. Egyik kezfével hozzáért az asszony arcához.

– Igazán nagylelkű, jó uram – hálálkodott Lady Asha némileg kiengesztelve.

A kisbaba egy követ szorongatott apró öklében, kifürkészhetetlen pillantással meredt az apjára.

– Menj, pihenj! – mondta Eldred némileg lágyabban.

Lady Asha ezúttal engedelmeskedett. Felszegett fejjel, gyermekét erősebben szorítva távozott. Baphennek rossz előérzete támadt, aminek az égvilágon semmi köze nem volt a csillagokhoz.

Eldred nagykirály nem látogatta meg Lady Ashát többé, nem is küldetett érte. Talán félre kellett volna tennie csalódottságát, és nevelni a fiát. De Cardan hercegre pillantani olyan volt, mint szembenézni a bizonytalan jövővel, így hát inkább elkerülte.

Lady Asha a herceg anyjaként igen nagy népszerűségnek örvendett az udvarban, ha magánál a nagykirálynál nem is. Szeszéyes, könnyelmű asszonyként folytatni kívánta udvari tündérként élt víg életét. Egy újszülöttel persze nem vehetett részt bálokon, úgyhogy

kerített egy macskát, aminek holtan születtek a kicsinyei, azt tette meg Cardan szoptatós dajkájának.

Ez egészen addig tartott, míg Cardan herceg meg nem tanult mászni. Addigra a macska ismét vemhes lett, Cardan pedig elkezdte húzni a farkát. A macska az istállóba menekült, ő is magára hagyta a herceget.

Így nőtt fel Cardan a palotában, nem szerette senki, nem figyelt rá senki. Ki merészelt volna egy herceg útjába állni, amikor ételt lopott az óriási asztalokról, és alájuk mászva falta be, vadul tépve minden egyes falatot? A testvérei csak nevettek, úgy játszottak vele, akár egy kölyökkutyával.

Ritkán hordott ruhát, helyette virágfüzéreket viselt, és kövel dobálta a közelíteni próbáló őröket. Az anyját leszámítva senki nem parancsolhatott neki, ő pedig ritkán próbálta fékezni fia szertelenségét. Épp ellenkezőleg.

– Herceg vagy – jelentette ki határozottan, amikor Cardan megfutamodott egy vitától, vagy nem követelt ki magának valamit. – Minden a tiéd. Csak el kell vened. – Néha pedig azt mondta: – Akarom. Szerezd meg nekem!

A tündér gyermekek köztudottan nem olyanok, mint a halandó gyerekek. Kevés szeretettel is beérik. Nem kell őket betakargatni este, kellemesen elalszanak egy bálterem hideg sarkában is, egy terítő alatt összegömbölyödve. Nem kell etetni őket, örömmel szürcsölnek harmatot, csennek kenyeret és tejszínt a konyháról. Nem kell vigasztalni őket, hiszen ritkán sírnak.

De még ha a tündér gyermekeknek kevés szeretetre van is szükségük, a tündér hercegeknek bizony elkél az útmutatás.

Így hát, amikor a bátyja azt javasolta, lőjön le egy diót egy halandó fejről, Cardannak eszébe sem jutott ellenkezni. Szokása volt a pillanat hatása alatt cselekedni, az ellentmondást nem tűrte.

– Apánkat lenyűgözi, ha valaki mesterien céloz – mondta Dain herceg apró, incselkedő mosollyal. – De talán ez túl nehéz feladat. Jobb is, ha nem próbálkozol, nehogy kudarcot vallj.

Cardant igencsak csábította a lehetőség, hiszen képtelen volt jó értelemben magára vonni az apja figyelmét, pedig kétségbeesetten vágyott rá. Nem merült fel benne a kérdés, ki ez a halandó, és hogyan került az udvarba. Határozottan fogalma sem volt róla, hogy a férfi Val Moren szeretője, és hogy az udvarmester teljességgel belebolondulna a gyászba, ha a férfi életét veszítené.

Dain pedig ennek nyomán előkelőbb pozíciót szerezhetne magának a nagykirály jobbján.

– Túl nehéz? Inkább ne is próbálkozzak? Ezek gyáva szavak – vágta rá Cardan, tele tettetett gyermeki bátorsággal.

Valójában megrémítette a bátyja, de ettől csak még gögösebben viselkedett.

Dain herceg elmosolyodott.

– Akkor legalább cseréljünk nyilat! Ha mégis elvéted, mondhatod, hogy az *én* nyilam tévesztett célt.

Cardan hercegnek gyanakodnia kellett volna a kedvesség hallatán, de olyan kevés valódi jóindulatban volt része, hogy nem tudta megkülönböztetni az igazit az álságostól. Úgyhogy a helyére illesztette Dain nyilat, hátrahúzta az íj húrját, és célba vette a diót. Rossz érzés kerítette hatalmába. Talán elvéti. Talán megsebesíti a férfit. Ám a gondolatok mentén dühödött öröm sejlett fel benne, hiszen egy ilyen rémes tett után az apja semmiképpen sem hagyhatja többé figyelmen kívül. Ha kiválósággal nem hívhatja fel magára a nagykirály figyelmét, talán valami nagyon-nagyon rossz dologgal sikerülni fog.

Cardan keze megremegett.

A halandó könnyes szemmel, jeges rémülettel figyelte.

Természetesen megigézték. Senki sem állna ilyen mozdulatlanul önszántából. Ezzel el is dőlt Cardan számára a dolog.

Erőltetetten felnevetett, az új húrja elernyedtt, a nyíl pedig kihullott a helyéről.

– Ilyen körülmények között egyszerűen nem lőhetek – jelentette ki, bár ostobán érezte magát, amiért meghátrált. – Északról fúj a szél, a hajamat borzolja. Folyton a szemembe hull.

Csak hogy Dain herceg felemelte az íját, és kilőtte a nyilat, amit Cardan elcserélt vele. A torkán találta el a halandót, aki szinte hangtalanul rogyott a földre, továbbra is nyitott szeme immár a semmibe meredt.

Olyan gyorsan történt, hogy Cardan fel sem kiáltott, sehogyan nem reagált. A bátyjára meredt, lassan töltötte el a rémisztő felismerés.

– Ó! – mosolyodott el elégedetten Dain herceg. – Milyen kár! Úgy tűnik, a *te* nyilad tévesztett célt. Talán panaszkodhatsz apánknak arról, hogy a szél a szemedbe fújta a hajadat.

Ezek után hiába vitatkozott, senkit sem érdekelt Cardan herceg álláspontja. Dain gondoskodott róla, hogy így legyen. Az ifjú herceg vakmerőségéről, arroganciájáról, nyiláról beszélt. A nagykirály még csak nem is fogadta Cardant.

Hiába könyörgött Val Moren a kivégzéséért, Cardant úgy büntették a halandó haláláért, ahogyan a hercegeket szokás. A nagykirály Lady Ashát zárta a Feledés Tornyaiba Cardan helyett, és Eldred megkönnyebbült, hogy végre van oka így tenni, hiszen fárasztónak és problémásnak találta az asszonyt. Cardan herceg nevelését Balekinre bízta, a legidősebb, legkegyetlenebb testvérre, az egyetlenre, aki hajlandó volt befogadni őt.

Így kelt hát rossz híre Cardan hercegnek. Már csak annyi dolga volt, hogy súlyosbítsa.

Én, Jude Duarte, Elfhon száműzött nagykirálynéja délelőttieim nagy részét a tévé előtt töltöm, főzőversenyeket nézek, rajzfilmeket, meg egy olyan műsor ismétlését, ahol a résztvevőknek egy kihívást kell teljesíteniük, dobozokat és üvegeket döfködnek, és egészében kell átvágniuk egy halat. Délutánonként, ha hagyja, az öcsémet, Oakot edzem. Éjszakánként a helyi tündérek megbízásait intézem.

Meghúzom magam, ahogyan minden bizonnyal korábban is tennem kellett volna. És ha Cardant átkozom, hát magamat is átkoznom kell, amiért olyan ostoba voltam, hogy önként és dalolva belesétáltam a csapdájába.

Gyerekként arról ábrándoztam, hogy visszatérek a halandók világába. Tarynnel és Vivivel felelevenítettük, milyen volt itt, felidéztük a frissen vágott fű és a benzin illatát, nosztalgiával gondoltunk arra, hogyan fogócskáztunk a környékbeli udvarokon és lebegtünk nyaranta a klóros medencékben. Porból készített jeges teáról álmodoztam, meg narancsléből készített fagyiról. Egyszerű dolgokra

vágytam: a forró aszfalt illatára, a lámpák között lengő vezetékekre, a reklámok dallamára.

Most, hogy véglegesen a halandók világában rekedtem, iszonyú fájdalommal marcangol Tündérfölde hiánya. A mágiára vágyom, a mágia hiányzik. Talán még a rettegést is hiányolom. Úgy érzem, mintha nyugtalan álmoként múltának a napok, mintha nem lennék teljesen ébren.

Ujjaimmal a piknikasztal festett fáján dobolok. Az ősz elején járuk, már hűvös van itt, Maine államban. A késő délutáni nap foltokat rajzol a lakótelep előtti fűre, miközben Oakot figyelem. Gyerekekkel játszik a társasházakat az autóúttól elválasztó fás területen. Mind környékbeliek, vannak fiatalabbak és idősebbek is az én nyolcéves öcsémnél, mindegyikük ugyanarról a sárga iskolabuszról szokott leszállni. Háborúsdit játszanak, de teljes a zűrzavar, botokkal kergetik egymást. Úgy ütnek, ahogyan a gyerekek szoktak, a fegyverre, nem pedig az ellenfélre, nevetve visítanak, amikor valamelyik bot eltörik. Önkéntelenül is megfogalmazódik bennem, hogy nagyon rosszul tanulnak vívni.

Mégis tovább nézem őket. És észreveszem, amikor Oak a mágiáját használja.

Azt hiszem, ösztönösen teszi. A többi gyerek felé oson, de egy darabon nem igazán lehet elbújni. Mégis megy tovább feléjük, és bár szem előtt van, a többiek nem figyelnek fel rá. Egyre közelebb és közelebb ér, de a gyerekek még mindig nem néznek felé. És amikor a botot lendítve rájuk veti magát, őszinte meglepődéssel sikkantanak.

Oak láthatatlan volt. A mágiáját használta. Mivel rám védővarázslatot bocsátottak, engem nem téveszthet meg, úgyhogy csak akkor jövök

rá, mit tett, amikor a többiek is meglátják. A gyerekek azt hiszik, ravasz volt, esetleg szerencsés. Én azonban tudom, hogy felelőtlenül cselekedett.

Megvárom, amíg a gyerekek hazaindulnak. Egyesével válnak le a csapattól, végül csak az öcsém marad. Nincs szükségem mágiára, még a lábam alatt ropogó levelekkel is mögé tudok lopózni. Egyetlen gyors mozdulattal elkapom a nyakát, és elég erősen megszorítom ahhoz, hogy jól ráijesszek. Hátrarántja a fejét, kis híján állba vág a szarvaival. Nem is rossz. Próbál kibújni a szorításomból, de csak fél szívvel. Tudja, hogy én vagyok, nem rémül meg.

Erősebben fogom. Ha elég hosszan szorítom a karommal a nyakát, elájul.

Meg akar szólalni, de nyilván érzi már, milyen, amikor valaki nem jut elég levegőhöz. Elfelejtí, amit tanult, teljesen megvadul, rúgkapál, a karomat karmolja, a lábamat rugdossa. Borzalmasan érzem magam tőle. Csak rá akartam ijeszteni egy kicsit, eléggé ahhoz, hogy küzdeni kezdjen, nem akartam halálra rémíteni.

Elengedem, ő pedig zihálva, könnyektől nedves szemmel odébb botorkál.

– Ezt meg miért csináltad? – kérdezi.

Vádlón mered rám.

– Hogy emlékeztesselek, a harc nem játék – válaszolom, de úgy érzem, mintha Madoc hangján felelnék, nem a sajátomon.

Nem akarom, hogy Oak úgy nőjön fel, mint én, dühösen, félelemben. Viszont azt szeretném, hogy *túlélje*, és Madoc erre igenis megtanított engem. Mégis hogyan adjam át neki a szükséges tudást, ha csak a saját rémes gyerekkoromból tudok kiindulni? Aminek talán nem is a megfelelő részeit értékelem.

– Mihez kezdesz egy olyan ellenféllel, aki tényleg ártani akar neked?

– Nem érdekel – vágja rá Oak. – Nem érdekel ez az egész. Nem akarok király lenni. *Soha* nem akarok király lenni.

Egy pillanatig némán meredek rá.

Szeretném azt hinni, hogy hazudik, de persze képtelen rá.

– Nem mindig van bebeszólásunk abba, hogyan alakul a sorsunk – felelem.

– Uralkodj *te*, ha annyira érdekel! – mondja. – Én ugyan nem fogok. *Soha*.

Kénytelen vagyok a fogamat csikorgatni, nehogy kiabálni kezdjek.

– Nem uralkodhatok, mint azt te is tudod, száműzetésben élek – emlékeztetem.

Dobbant egyet patás lábával.

– Én is. Egyedül azért vagyok az emberek világában, mert apa azt a hülye koronát akarja, meg te is akarod, és mindenki más is. Hát, én nem akarom. El van átkozva.

– Minden hatalom átok – válaszolom. – A legremesebbek bármit megtennének, hogy megragadják, akik pedig a legalkalmasabbak a gyakorlására, nem akarják, hogy az ő vállukat nyomja a teher. De nem menekülhetnek örökké a felelősség elől.

– Nem csinálhatsz belőlem nagykirályt – veti oda, majd megpördül, és rohanni kezd a lakás irányába.

Leülök a hideg földre, pontosan tudom, mennyire elszúrtam a beszélgetést.

Hogy Madoc sokkal ügyesebben tanította Tarynt és engem, mint ahogyan én tanítom Oakot. Hogy arrogáns és ostoba voltam, amiért úgy hittem, a markomban tarthatom Cardant.

Hogy a hercegek és királynők játszmájában engem bizony félresöpörtek már.

Odabent a lakásban Oak ajtaját csukva találom, határozottan nem akarja, hogy bemenjek hozzá. Vivienne, a tündér nővérem a konyhapultnál áll, vigyorogva nézi a telefonját.

Amikor észrevesz, elkapja a kezemet, és addig pörget, míg bele nem szédülök.

– Heather megint szeret! – kiáltja vad nevetéssel.

Heather Vivi ember exbarátnője.

Elfogadta, hogy Vivi köntörfalaz a múltjával kapcsolatban. Még azt is elfogadta, amikor Oak ideköltözött hozzájuk, ebbe a lakásba. De amikor kiderült, hogy Vivi nem ember, ráadásul használta rajta a mágiját, szakított a nővéremmel, és elköltözött. Nem szívesen mondom ezt, mert szeretném, ha Vivi boldog lenne – és Heather őszintén boldoggá tette őt –, de nagyon is megérdemelte, hogy kirakják a szűrét.

Elhúzódom, és értetlenül pislogok rá.

– Mi?

Vivi a telefonját lengeti az orrom előtt.

– Üzenetet írt. Vissza akar jönni. Megint olyan lesz minden, mint régen.

A levelek nem nőnek vissza az indára, a dióbél nem tapad vissza a héjába, és a korábban megigézett barátnők nem kelnek fel úgy reggel, hogy az őket ért sérelmekre ügyet sem vetve újra összejönnek rémisztő exükkel.

– Hadd nézzem csak! – nyúlok Vivi telefonjáért.

Hagyja, hogy kivegyem a kezéből.

Végiggörgetem az üzeneteket, a többségüket Vivi küldte, tele bosszúkeréssel, átgondolatlan ígéretekkkel és egyre kétségbeesettebb

könyörgésekkel. Heather leginkább hallgatott, meg olyasmiket írt, hogy: „Időre van szükségem, hogy átgondoljam ezt az egészet.”

Végül ezt írta:

El akarom felejteni Tündérföldét. El akarom felejteni, hogy te meg Oak nem emberek vagytok. Nem akarom többé így érezni magamat. Ha megkérnélek, hogy töröld ki ezeket az emlékezetemből, megtennéd?

Egy hosszú pillanatig a szavakat bámulom, nagy levegőt veszek.

Már látom, miért értelmezte Vivi az üzenetet úgy, ahogy, de szerintem félreértette. Ha én írtam volna, véletlenül sem szeretném, ha Vivi beleegyezne. Azt akarnám, hogy segítsen megérteni, hiába nem ember sem ő, sem Oak, attól még szeretnek. Azt akarnám, hogy Vivi bizonygassa, az nem segít, ha úgy teszünk, mintha Tündérfölde nem létezne. Azt akarnám, hogy elismerje, hibát követett el, de bármi ténjék is, soha többé nem teszi.

Ha én küldtem volna ezt az üzenetet, az teszt lenne.

Visszaadom Vivinek a telefont.

– Mit fogsz válaszolni?

– Hogy bármit megteszek, amit csak kér – feleli a nővérem, ami igencsak túlzó ígéret egy halandó szájából is, viszont egyenesen vérfa-gyasztó, ha olyasvalaki fogadja meg, akit kötni is fog az esküje.

– Talán ő sem tudja, mit akar.

Bármit mondok, valakit elárulok. Vivi a nővérem, Heather viszont ember. Mindkettejüknek tartozom egyfajta hűséggel. És Vivi most egyedül azt akarja hallani, hogy minden rendben lesz. Hatalmas, nyugodt mosollyal az arcán felkap egy almát a gyümölcsöstáliból, és fel-dobja a levegőbe.

– Mi baja Oaknak? Beviharzott, aztán bevágta maga mögött az ajtót. Ilyen drámázós tini lesz?

– Nem akar nagykirály lenni – válaszolom.

– Ó! Hát ez a baja. – Vivi Oak szobája felé pillant. – Azt hittem, valami komoly.

Ma este megkönnyebbülés munkába indulni.
A halandó világban élő tündéreknek más igényeik vannak, mint az elfhoniaknak. Magányos lények Tündérfölde határmezsgyéjén, nem törődnek a mulatozásokkal és az udvari intrikákkal.

És a jelek szerint rengeteg megbízással tudnak szolgálni egy hozzám hasonló ember számára, aki ismeri a szokásaikat, és nem zavarja, hogy időről időre meg kell küzdenie valakivel. Bryernnel egy héttel azután ismerkedtem meg, hogy eljöttem Elfhonból. Egyszer csak felbukkant a társasház előtt egy fekete szőrrel fedett, kecskefejű, kecskepatájú tündér keménykalappal a kezében, és azt mondta, Csótány barátja.

– Ha jól értem, különleges helyzetben vagy – mondta, különös, arany kecskeszemével vizslatva, fekete pupillája fektetett téglalapot mintázott. – Halottnak nyilvánítottak, igaz? Nincs társadalombiztosítási azonosítószámod. Nem jártál iskolába a halandók világában.

– És munkát keresek – folytattam a sort, mert kezdtem érteni, hová akar kilyukadni. – Feketén.

– Nálam feketébbet nem is találhatsz! – bizonygatta karmos kezét a szívére téve. – Hadd mutakozzak be! Bryern vagyok, phooka, ha esetleg nem jöttél volna még rá.

Nem kért hűségesküt vagy bármi egyéb ígéretet. Annyi munkát vállalhattam, amennyi jólesett, a fizetség pedig az elvégzéséhez szükséges merészséghez igazodott.

Ma este a vízparton találkozunk. A használtan vett biciklin gurulok oda. A fekete gumi gyorsan leereszt, de legalább olcsó volt. Arra tökéletesen megteszi, hogy közlekedjek vele. Bryern szokás szerint elegánsan öltözött: a kalapját szalag öleli, benne élénk színű kacsatollak, mellé tweedzakót öltött. Ahogy közelebb érek, órát húz elő a zsebéből, és a homlokát eltűzöttan ráncolva lepillant rá.

– Ó, elkéstem? – kérdezem. – Sajnálom. Hozzászoktam, hogy a hold állása alapján állapítom meg az időt.

Bosszús pillantást vet felém.

– Nem kell olyan fellengzősen viselkedni csak azért, mert a királyi udvarban éltél. Most már nem vagy különleges.

Elfhon nagykirálynéja vagyok.

A gondolat kéretlenül férkőzik az elmémbe, és az arcomba harapok, nehogy kiejtsem ezeket a nevetséges szavakat. Hiszen igaza van, már nem vagyok különleges.

– Mi a munka? – kérdem inkább a tőlem telhető legnyájasabban.

– Egy tündér helyi lakosokat eszik Old Portban. Szükségem van valakire, aki hajlandó ígéretet kicsikarni belőle, hogy felhagy vele.

Nehezen tudom elképzelni, hogy érdekli, mi történik az emberekkel, vagy hogy hajlandó fizetni nekem a probléma megoldásáért.

– Helyi *halandókat*?

A fejét rázza.

– Nem. Nem. Minket, tündéreket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Aztán mintha eszébe jutna, kivel beszél, egy kicsit zavarba jön. Igyekszem nem bókként értelmezni az elszólását.

Valaki tündéreket *gyilkol és eszik*? Nem úgy tűnik, mintha könnyű munka lenne.

– Ki akar felbérelni?

Idegesen felnevet.

– Senki sem akarja a nevét adni az ilyesmihez. De hajlandóak megfizetni.

Bryern részben azért szeret annyira velem dolgozni, mert könnyedén a tündérek közelébe férközöm. Nem számítanak rá, hogy egy halandó kizsebeli őket, vagy kést döf az oldalukba. Nem számítanak rá, hogy egy halandóra nem hat az igézetük, hogy ismeri a szokásait, hogy átlát a rémes alkuikon.

Részben pedig azért, mert eléggé kell a pénz ahhoz, hogy hajlandó legyek ilyen munkákat is elvállalni, olyasmiket, amikről azonnal lerí, mekkora szívás lesz.

– Cím? – kérdezem, mire átnyújt egy összehajtott papírt.

Kihajtom, és lepillantok rá.

– Ajánlom, hogy jól fizessen!

– Ötszáz amerikai dollár jár érte.

Úgy mondja, mintha ez valami nagy összeg lenne.

Csak a lakbér ezerkétszáz, erre jön rá a bevásárlás meg a rezszi. Most, hogy Heather már nem él velünk, az én részem nagyjából nyolcszáz. És szeretnék új gumit venni a biciklimre. Ötszáz még véletlenül sem elég egy ilyen munkáért.

– Ezerötszáz – jelentem ki felvont szemöldökkel. – Készpénzben, vassal ellenőrizhetően. A felét most kérem, és ha nem élem túl, a másik felét kifizeted Vivienne-nek, ajándékként a gyászoló családomnak.

Bryern összepréseli az ajkát, de tudom, hogy van ennyi pénze.